

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/97/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116011576
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7116011576.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a sudcov JUDr. Miroslava Osifa a Ing. JUDr. Milana Hušťáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. júna 2021, v trestnej veci proti D. V., obžalovaného pre viacčinný súbeh prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm. b), ods.3 písm. a) Tr.zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 5.10.2020 sp.zn. 4T/59/2016 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods.1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr.por. zrušuje napadnutý rozsudok vo výrokoch o uložených trestoch.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 183 ods.2, § 42 ods.1, § 38 ods. 2, § 36 písm.j), § 37 písm.h) Tr.zák., obžalovanému D. V., J.. X.X.XXXX I. N. J. I., Y. G. V. Č.. XXX/XX, N. J. I., ukladá súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods.1 Tr.zák. za podmienok uvedených v § 49 ods.1 Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 51 ods.2 Tr.zák. určuje skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods.2, ods.4 písm.j/ Tr.zák. počas skúšobnej doby ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze, v prípade skončenia pracovného pomeru v spoločnosti K. E., M..N.. H., zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušuje výrok o treste uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/91/2019 zo dňa 21.8.2019, ktorým bol odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 2,3 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, ktorého výkon súd podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, ako aj trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a to X H. K. N. N. N. V. Q. O. XX U., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci, a to I. Q. N. M. N. J. N. - K. U.-A. N. S. J., L. P. M. X H. K. N. N. N. V. Q. O. XX U..

Podľa § 60 ods.5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

o d ŏ v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 5.10.2020 sp.zn. 4T/59/2016 bol obžalovaný D. V. uznaný za vinného z viacčinného súbehu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm. b), ods.3 písm. a) Tr.zák. s poukázaním na § 140 písm. a) Tr.zák. a § 138 písm. i) Tr.zák. a zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods.1, ods.2 písm. a), b) Tr.zák. s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Tr.zák. a § 140 písm. a) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 22.3.2016 okolo 20.30 hod. na voľnom priestranstve pri pohostinstve „. I. V. Q. L. „. I. Q. Č., Q. H. - Q. na objednávku a po predchádzajúcej vzájomnej dohode, koordinácii a rozdelení si úloh s ďalšími tromi osobami, spoločne fyzicky napadli V. X. tak, že za použitia vreckového obranného spreja ho udierali päťami a kopali do viacerých častí tela, spôsobiac mu zlomeninu spodiny ľavej očnénice s minimálnym posunom úlomkov, zlomeninu nosových kostí s minimálnym posunom kostených úlomkov, a odreninou na koreni nosa a podvrtnutie krčnej oblasti chrbtice a ďalšie poranenia s dĺžkou liečenia a práceneschopnosti do 42 dní a následne ho bez jeho súhlasu vtlačili do osobného motorového vozidla zn. G. B., na ktorom ho dve z vyššie uvedených osôb, bez účasti obvineného odviezli do obce E., Q. N. J. I. a odtiaľ do Č. V., kde od neho žiadali vyplatenie väčšej peňažnej čiastky.

Za to bol obžalovanému D. V. podľa § 183 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/91/2019 zo dňa 21. augusta 2019, ktorým bol odsúdený podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 2,3 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, ktorého výkon súd podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, ako aj trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a to X H. K. N. N. N. V. Q. O. XX U., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a to I. Q. N. M. N. J. N. - K. U.-A. N. S. J., L.F. P. M. X H. K. N. N. N. V. Q. O. XX U..

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného F.. V. X., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. H., N. Z. Č.. XX/XX M. I. L. K. M.. N., H. K. H., N. Y. Č.. X, XXX XX H., F.: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozhodnutiu čo do uznania viny, ako aj uloženého trestu podal odvolanie obžalovaný D. V.. V písomných dôvodoch odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že obžalovaný D. V. je nevinný, skutky kladené mu za vinu nespáchal a v konaní nebol a ani sa nevykonala žiaden priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo stíhaných skutkov.

Napadnutý rozsudok vydaný samosudcom JUDr. Ľubošom Verešom dňa 5.10.2020 je vo vzťahu k obžalovanému D. V. v celom rozsahu nezákonný, nedôvodný, nejasný, neurčitý, nepreskúmateľný a jednostranne účelovo zameraný. Samosudca JUDr. Ľuboš Vereš odsúdil obžalovaného D. V. bez akéhokoľvek jednoznačne a nepochybniteľne dokázaného priameho dôkazu, že skutky kladené mu za vinu spáchal on. Okrem toho o vine a treste konal a rozhodol samosudca JUDr. Ľuboš Vereš, ktorý bol, jednoznačne dokázateľne aj nepochybné voči obžalovanému D. V. osobne zaujatý.

Tieto vyššie uvedené tvrdenia skutkovo a právne obžalovaný odôvodnil nasledovne:

Dňa 24.09.2020 do podateľne Okresného súdu Košice I podal písomnú námietku zaujatosti zo dňa 23.9.2020 vo vzťahu k sudcovi JUDr. Ľubošovi Verešovi. Aj napriek tomu, že obhajkyňa obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 05.10.2020 trvala na tom, aby bolo najprv o námietke zaujatosti rozhodnuté

a až potom má byť prednesená záverečná reč a ukončené dokazovanie, tak konajúci a rozhodujúci samosudca JUDr. Ľuboš Vereš špekulatívnym spôsobom posúdil obsah predmetnej námietky zaujatosti strany podľa ustanovenia § 32 ods. 6 Tr. por. tak, že je založená len na procesnom postupe súdu.

Samosudca JUDr. Ľuboš Vereš pri ústnom vysvetlení významu odsudzujúceho rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 05.10.2020 osobne pripustil a vyslovil svoju osobnú zaujatosť voči obžalovanému - čo obžalovaný s obhajkyňou osobne počuli, no to sa však už do zápisnice o hlavnom pojednávaní nezaprotokolovalo a nie je to ani v zvukovom zázname z hlavného pojednávania. Takéto posúdenie obsahu predloženej písomnej námietky zaujatosti z 23.09.2020 zo strany samosudcu je nezákonné a nesprávne, nakoľko pri skúmaní jej obsahu je dokázaná zaujatosť samosudcu pre jeho pomer k prejednávanej veci, ako aj k osobe obžalovaného.

V podanej námietke zaujatosti z 23.09.2020 - aj v dokladovanej prílohe vo fotokópii je jasne, určite a preskúmateľne uvedené to, že samosudca JUDr. Ľuboš Vereš vydal odsudzujúci rozsudok vo vzťahu k obžalovanému D. V. už 04.03.2020, pričom tento rozsudok o údajnej vine obžalovaného bol založený výlučne len na jeho názore a to bez akejkoľvek vecnej, právnej a zákonnej argumentácie, čo je v právnom štáte absolútne neprípustné.

Právne, vecne a zákonne to posúdil aj odvolací krajský súd svojím uznesením z 29.07.2020, keď zrušil tento rozsudok v celom rozsahu - podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku s odôvodnením na str. 5 uvedeného uznesenia.

Ďalej obžalovaný sa v písomných dôvodoch odvolania podrobne venuje genéze celej trestnej veci v podstate s poukazom na každé rozhodnutie, ktoré bolo vydané od podania obžaloby na obžalovaného D. V., a teda aj konanie, ktoré bolo vykonané pred zákonným sudcom JUDr. Ladislavom Bujňákom. Z jeho argumentácie v podstate vyplýva, že ďalší zákonný sudca JUDr. Ľuboš Vereš na podklade rovnakej obžaloby z 3.10.2016 sp.zn. 1Kv 24/16/8800, bez vykonania akéhokoľvek doplňujúceho dôkazu, okrem registra trestov na č.l. 1208 bez akejkoľvek dôkladnej vecnej a právnej analýzy dôkazov a faktov, t.j. za úplne rovnakej dôkaznej situácie konal a vo veci rozhodol tak, že dňa 5.10.2020 vyhlásil odsudzujúci rozsudok.

Dôsledným preskúmaním celého obsahu napadnutého odsudzujúceho rozsudku možno konštatovať, že orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili v tomto prípade dostatok priamych relevantných usvedčujúcich dôkazov, na základe ktorých by preukázali bez akýchkoľvek pochybností, že skutky kladené obžalovanému za vinu spáchal práve obžalovaný D. V.. Samosudca nemohol spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností vydať odsudzujúci rozsudok, pretože nemal predložený a ani nebol vykonaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by obžalovaného zo stíhaných skutkov usvedčoval a odsudzujúci rozsudok v celom jeho rozsahu založil samosudca JUDr. Ľuboš Vereš výlučne na svojom názore a dojme, bez akejkoľvek vecnej právnej a zákonnej argumentácie, čo je v právnom štáte absolútne neprípustné.

Na pätnástich stranách odôvodnenia svojho bezprecedentného odsudzujúceho rozsudku samosudca JUDr. Ľuboš Vereš len opisuje zápisničné výpovede svedkov a opisuje nie ním vykonané listinné dôkazy (čo dôkladne, zákonne a spravodlivo posúdil dôvodne konajúci samosudca JUDr. Ladislav Bujňák, ktorý obžalovaného dvakrát spod obžaloby oslobodil).

Samosudca JUDr. Ľuboš Vereš nijako právne a vecne, zároveň aj skutkovo neanalyzuje, a to aj napriek tomu, že ho na to upozornil svojím uznesením sp.zn. 7To/51/2020 z 29.7.2020 krajský súd. Po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, a tiež aj v písomnom vyhotovení rozsudku veľmi zdôrazňoval a obžalovaného upozorňoval na viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu, pritom ten právny názor krajského súdu už on sám ako súd, nijako nekonkretizoval. Z uvedeného dôvodu nemožno zo strany obžalovaného nijako preskúmať to, na základe akého právneho titulu a priameho dôkazu bol vlastne obžalovaný odsúdený.

Novo ustanovený samosudca JUDr. Ľuboš Vereš nevykonával od svojho určenia v konaní a na pojednávaní žiaden nový dôkaz, avšak vo výrokovvej časti napadnutého odsudzujúceho rozsudku na strane 1 pri uznaní viny uvádza: „po predchádzajúcej vzájomnej dohode, koordinácii a rozdelení si úloh s ďalšími

troma osobami spoločne napadli V. X. tak, že za použitia vreckového obranného spreja ho udierali päšťami a kopali do viacerých častí tela, spôsobiac mu zlomeninu spodiny ľavej očnice.....“
„.....a následne ho bez jeho súhlasu vtláčili do osobného motorového vozidla značky G. B., na ktorom ho dve z vyššie uvedených osôb bez účasti obvineného odviezli do obce“

Ďalšie tri osoby, ktoré spoločne fyzicky napadli V. X., následne ho vtláčili do osobného motorového vozidla a bez účasti obvineného odviezli, čo už pozoruhodne samosudca JUDr. Ľuboš Vereš vo výroku odsudzujúceho rozsudku pri uznaní viny nekonkretizuje a ani nemenuje.

V tejto súvislosti je dokázané a v trestnom spise riadne zažurnalizované to, že S. S.Y., Z. U., S. L. neboli uvedení už v uznesení o vznesení obvinenia z 5.4.2016, neboli ani uvedení v obžalobe krajskej prokuratúry ako členovia organizovanej skupiny vo výroku obžalobného návrhu a pred súdom vypovedali ako svedkovia. V tejto súvislosti obžalovaný zdôraznil, že vyššie menovaní sa v odôvodnení obžaloby krajskej prokuratúry uvádzajú ako ďalšie osoby, no už ďalej ako len svedkovia. V nadväznosti na tieto osoby, t.j. S. S., Z. U. M. S. L. v predmetnom trestnom spise je zadokumentovaný ako dôkaz, ktorým je rozsudok Krajského súdu v Hradci Králové - pobočka Pardubice z 13.6.2017 sp.zn. 62T/3/2017, v ktorom rozsudku obžalovaný D. V. nie je spomínaný ako člen organizovanej skupiny.

V závere písomných dôvodoch svojho odvolania obžalovaný uviedol, že samosudcom JUDr. Ľubošom Verešom nebol vykonaný žiadny dôkaz, pričom odsúdil obžalovaného podľa rovnakej dôkaznej situácie, na základe ktorej pôvodne konajúci samosudca JUDr. Ladislav Bujňák vydal zákonný a spravodlivý oslobodzujúci rozsudok, zároveň obžalovaný zdôraznil, že odvolací senát krajského súdu v žiadnom svojom zrušujúcom uznesení neurčil a ani nijako nekonkretizoval rozsah ďalšieho dokazovania a preskúmaním trestného spisu dňa 24.9.2020 nebol žiadnou procesnou stranou žiadny dôkaz navrhnutý, a preto je potrebné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Na základe týchto skutočností obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Košiciach v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 4T/59/2016 zo dňa 5.10.2020 a podľa § 285 písm. c/ Tr. por. obžalovaného D. V. oslobodil spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach sp.zn. 1Kv/24/16/8800 zo dňa 3.10.2016 pre skutky tam uvedené, nakoľko nebolo dokázané, že skutky spáchal obžalovaný. Zároveň obžalovaný navrhol, aby krajský súd priznal obžalovanému D. V. trovy konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100%, ktoré budú vyčíslené v súdom stanovenej lehote.

K dôvodom odvolania obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor zdôrazňujúc, že vzhľadom na výsledky prípravného konania, ako aj s prihliadnutím na priebeh hlavného pojednávania bolo jednoznačne preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal, spáchal ho obžalovaný D. V., spôsobom ako je uvedený v obžalobnom návrhu a že konanie obžalovaného naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 15 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukázaním na § 140 písm. a) Trestného zákona a § 138 písm. i) Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona.

Skutočnosti namietané odsúdeným už boli konajúcimi súdmi posúdené a tieto sa s nimi zákonným spôsobom vysporiadali. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, aké konkrétne skutočnosti vzal súd za preukázané na uznanie viny odsúdeného. Súd podrobne rozviedol výpovede jednotlivých svedkov, ako aj výstupy znaleckého posudku a ostatné vykonané dôkazy. Vo veci bol zhromaždený dostatočný počet priamych a nepriamych dôkazov, o ktorých hodnovernosti nie sú dôvody pochybovať a ktoré usvedčujú obžalovaného zo stíhaného skutku, ktorých výpočet a vyhodnotenie intervenujúca prokuratúra opakovane uvádzala už v predchádzajúcich podaniach, na ktoré prokurátor písomne poukázal.

Intervenujúci prokurátor neregistroval žiadny zákonu odporujúci postup, resp. vyjadrenie zo strany konajúceho sudcu, ktorý by zakladal podozrenie zo zaujatosti sudcu, v priebehu hlavného pojednávania konaného dňa 5.10.2020, ako ani pri predchádzajúcich úkonoch tak, ako je to uvedené predošlou právnou zástupkyňou obžalovaného, v podanom odvolaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného D. V.Ď. zamietol ako nedôvodné.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní tie dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s tým, že poukázal na staršiu judikatúru. Spôsob, akým okresný súd odôvodnil napadnutý rozsudok je síce čiastočne nevyhovujúci, avšak vzhľadom na dĺžku trestného konania by bolo kontraproduktívne opätovne zrušiť rozsudok, nakoľko by to predstavovalo ďalšie predĺženie trestného konania.

Krajský súd nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu o uznaní viny obžalovaného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukázaním na § 140 písm. a) Trestného zákona a § 138 písm. i) Trestného zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukázaním na § 138 písm. a), písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona.

Záverý okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku a ich odôvodnenie si krajský súd v celom rozsahu osvojil a dodáva, že podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie okresného súdu spolu s rozhodnutím krajského súdu tvorí jeden celok, a to aj v časti odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí.

Priebeh skutkového deja je podľa názoru krajského súdu vyjadrený aj v opisoch obsahu výpovedí obžalovaného, jednotlivých svedkov, listinných dôkazov, ktoré ho zo spáchania skutku jednoznačne usvedčujú. Z výpovede svedka Z. H. na hlavnom pojednávaní aj podľa názoru krajského súdu vyplývalo, že S. S. oslovil pred skutkami obžalovaného D. V., Z. H., Z. U. M. S. L., aby s nim išli do H. vyhľadať osobu poškodeného, s ktorým mal obchodný spor, pričom počet zúčastnených osôb mal vzbudzovať rešpekt a nevyučovalo sa ani použitie násillia voči poškodenému.

Svedok Z. H. uviedol, že na dotýčnú osobu (poškodeného) čakali v sobotu a potom z pondelka na utorok (22. 03. 2016). Mali k dispozícii dve motorové vozidlá zn. G. B. M. I. K. a z okolností prípadu je zrejmé, že aj slzný sprej. Z výpovede poškodeného vyplýva, že ho napadli štyria páchatelia, vrátane obžalovaného. Títo mali pripravený plán, chceli previezť poškodeného do jeho chaty v Č. a tam vymáhať od neho peniaze. Tento ich zámer zmaril telefonát poškodeného I. Š. a následne ohlásenie veci polícii, ktorá hneď kontrolovala osádku vozidla zn. I. K. s obžalovaným a Z. U., pričom túto skutočnosť ohlásil obžalovaný telefonicky S. S..

Vyššie uvedené okolnosti aj podľa názoru krajského súdu svedčia o závere, že konanie obžalovaného a ďalších páchatel'ov prekročilo rámec jednoduchého spolupáchatel'stva. Uvedené osoby mali dohodu, plán, prostriedky a dlhší časový rámec na uskutočnenie trestnej činnosti, ktorú nakoniec aj spáchali, avšak obžalovaný sa už nezúčastnil únosu a vydierania poškodeného, preto jeho konanie bolo prekvalifikované na miernejšie trestné činy a obmedzilo sa len na útok dňa 22.03.2016 v obci Č..

Výpovede svedkov S. S., Z. U. M. S. L. sú nelogické minimálne v tej rozhodnej časti, kde priznávajú kontakt s poškodeným na mieste činu, ale popierajú, aby ktokolvek z nich, vrátane obžalovaného, poškodeného udrél a natlačil do vozidla. Tvrdenie svedka S., že poškodený dobrovoľne nastúpil do vozidla a poranenia mu boli spôsobené počas jazdy, keď prudšie zabrzdil sú v rozpore so znaleckým posudkom z odvetvia chirurgie.

Poškodený F. V. X. vypovedal o skutkoch z 22.03.2016 a o účasti obžalovaného na nich vždy zhodne. Poškodený na hlavnom pojednávaní tvrdil, že obžalovaný mal oblečené „maskáče“ a obuté „kanady“, pričom zo záznamu policajnej hliadky, ktorá ich dňa 22.3.2016 sledovala, je zrejmé, že obžalovaný bol v športovom oblečení a nie je zaznamenaná obuv obžalovaného v čase kontroly. Poškodený jednoznačne

opoznal všetkých štyroch útočníkov, ktorí ho mali napadnúť. Túto okolnosť aj krajský súd považuje za podstatnú.

Obžalovaný sa skutku uvedeného v napadnutom rozsudku dopustil ako člen organizovanej skupiny, spoločne s ďalšími tromi osobami. Z okolností prípadu a z vykonaných dôkazov je zrejmé, že ďalšími tromi osobami boli S. S., Z. U. M. S. L.. To, že v napadnutom rozsudku nie sú osoby menované nie je takou chybou, ktorá by bola dôvodom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

Obžalovaný, ako aj S. S., Z. U. M. S. L., ktorí vypovedali v danej veci ako svedkovia, priznali svoju prítomnosť v inkriminovanej dobe na mieste činu. Hľadali totiž poškodeného, s ktorým S. S. mal obchodný spor. Nešlo teda o prítomnosť náhodnú, naopak cielenú s tým, že sa nevylučovalo ani použitie násillia voči poškodenému, o čom vypovedal svedok Z. H..

Súčasťou skutkového stavu v danej veci je aj spôsobenie početných a bolestivých poranení poškodenému. Na základe celého súhrnu dôkazov bolo ustálené, že tieto poranenia poškodený utrpel dňa 22.03.2016 na mieste činu v obci Č.. Vyplýva to z priamej výpovede poškodeného, sprostredkovaných výpovedí svedkov I. Š. M. S. Č., lekárskej správ a napokon znaleckého posudku z odvetvia chirurgie. Z uvedeného znaleckého posudku je zrejmé, že poranenia poškodeného vznikli v dôsledku opakovaných úderov zovretou päsťou, kopancov nohou, prípadne úderov tupým predmetom, tieto mohli vzniknúť tak, ako to popisuje poškodený, pričom je vylúčený náhodný vznik týchto poranení.

Uvedený súhrn dôkazov svedčí o závere, že poškodený bol na mieste činu napadnutý inými osobami. Stalo sa to za situácie, keď na mieste činu okrem poškodeného, obžalovaného a troch vyššie vymenovaných svedkov nebol nikto ďalší, pričom obžalovaný so svedkami tam boli vyslovene kvôli poškodenému.

Z uvedeného plynie ďalší logický a ničím nespochybniteľný záver, že poškodeného na mieste činu napadli obžalovaný, svedkovia S. S., Z. U. M. S. L., ktorí konali spoločne. Nepriamo to vyplýva aj z výpovede svedka S. S., ktorý priznal, že medzi ním a poškodeným došlo k slovnej výmene, kričali po sebe, pripustil aj použitie obranného spreja.

Svedok Z. U. vypovedal, že za poškodeným v Č. šiel aj obžalovaný, kde došlo k nejakej šarvátke, čo mu potvrdil samotný obžalovaný, keď sa vrátil k nemu do vozidla. Svedok S. L. uviedol, že za poškodeným šli vozidlom všetci štyria, vrátane obžalovaného, pričom po príchode k poškodenému z vozidla vystúpil aj obžalovaný, svedok potom zacítil N. N., nevidel, len počul, ako poškodený kričí, aby ho S. S. nebil.

Pri obhliadke miesta činu boli nájdené vozidlo poškodeného, jeho dva mobilné telefóny a psy, ktoré venčil. Je zrejmé, že poškodený by tieto veci dobrovoľne nenechal na mieste, ale bol k tomu donútený. Tieto okolnosti podľa názoru krajského súdu, tiež potvrdzujú priamy dôkaz voči obžalovanému - výpoveď poškodeného F. V. X..

Aj znalec z odvetvia chirurgie nevylúčil, že poškodený mohol utpieť zranenia údermi tupým predmetom. Dokazovanou skutočnosťou aj podľa názoru krajského súdu je, či obžalovaný bol a akým konaním sa podieľal na páchaní skutku, a nie to, čo mal presne a konkrétne v čase, kedy bol kontrolovaný hliadkou polície po skutku oblečené. Poškodený obžalovaného jednoznačne opoznal, rovnako aj ďalších páchatel'ov a popísal konanie obžalovaného spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Poškodený vypovedal o skutku a o účasti obžalovaného na ňom vždy zhodne. Po návrate z Č. V. najprv o skutkoch rozpovedal I. Š. M. S. Č., ich výpovede o priebehu skutkov sú v podstate rovnaké ako výpoveď poškodeného. Jednotlivé časti výpovedí poškodeného sú v súlade s lekárskejmi správami o vzniknutých poraneniach poškodeného, znaleckým posudkom z odvetvia chirurgie, ktorý nevylúčil skutkový dej tak, ako ho popísal poškodený, s obhliadkou miesta činu, kde zostali veci poškodeného a napokon aj s výpoveďou svedka K. Š., ktorý rovnako ako I. Š. vypovedal o telefonáte poškodeného pred skutkami, pri ktorom poškodený hovoril, aby volali políciu, lebo ho idú uniesť.

Najprv obžalovaný ako ochranka S. S. celé hodiny čaká v Č. na poškodeného a keď sa tento konečne objaví, tak sa k nemu ani len nepriblíži. A naopak ihneď oproti noci, cestujú spolu s Z. U. O. S. V. na

stretnutie s neidentifikovanou osobou a nakoniec sa vrátia na N., pohybujú sa po menej frekventovaných cestách smerom do E., kde údajne Z. U. si zabudol mobilný telefón, čakajú na niečo na benzínových pumpách v N. Š. M. X. až do rána. Obžalovaný pritom uviedol, že tiež nemal pri sebe mobilný telefón, čo je v rozpore s výpoveďou poškodeného.

Poškodený bezprostredne pred skutkami telefonoval s I. Š., videl, že sa k nemu priblížilo vozidlo, z ktorého vyskočili štyria páchatelia, a preto jej povedal, aby volala políciu, čo svedkyňa aj urobila. Preto obžalovaného a Z. U. pri odchode z miesta činu už zastavila hliadka PZ. Vtedy obžalovaný, podľa výpovede poškodeného, telefonoval S. S., ktorého varoval pred políciou. S. S. v dôsledku tohto zmenil plán a odviezol poškodeného do Č. V., hoci pôvodne mali všetci ísť na chatu k poškodenému v obci Č. a vymáhať od neho peniaze. Obžalovaný s Z. U. museli odcestovať do S.M. V., lebo to uviedli policajnej hliadke, ktorá ich sprevádzala až na hranicu. Telefonát obžalovaného S. S. tak svedčí o ich vzájomnej súčinnosti aj po spáchaní činu.

Krajský súd vo vzťahu k uloženému trestu uvádza, že okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému nepostupoval správne, ak nezisťoval existenciu poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr.zák. a priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr.zák. Nesprávne postupoval okresný súd pri určovaní druhu a výmere trestu.

Podľa názoru krajského súdu uložený trest vo výmere štyroch rokov nepodmienečne obžalovanému okresným súdom je neprimerane prísny a v rozpore s ustanoveniami § 34 ods.1 - ods.4 Trestného zákona. V danom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné zohľadniť aj dĺžku trestného konania nezavinenej obžalovaným, ale postupom okresného súdu, konkrétne prvého zákonného sudcu, ktorý nerespektoval názor vyslovený v predošlých rozhodnutiach krajského súdu, čo vyústilo do rozhodnutia o odňatí veci zákonnému sudcovi a prideleniu predmetnej trestnej veci druhému zákonnému sudcovi.

V prípade osoby obžalovaného nie je možné prihliadnuť na jeho predchádzajúce odsúdenia tak, ako to správne uviedol v písomných dôvodoch svojho odvolania obžalovaný. V danom prípade sa naňho hľadá akoby nebol súdne trestaný. K ustanoveniam § 34 ods.1 - ods.4 Tr.zák. krajský súd poznamenáva, že tieto pri určení druhu a výmery trestu je potrebné hodnotiť vo vzájomných súvislostiach, predovšetkým aktuálne v čase, kedy súd rozhoduje o druhu a výmere trestu odňatia slobody.

V prospech obžalovaného svedčí aj to, že od roku 2020 je zamestnaný a v prípade uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody by došlo nielen k porušeniu ustanovenia § 34 ods.3 Tr.zák., ale aj k zmareniu možnosti ďalej pracovať.

Zároveň krajský súd dáva do pozornosti, že osoba obžalovaného doteraz nebola priestupkovo postihnutá. Práve z tohto dôvodu krajský súd zohľadnil osobu obžalovaného a dĺžku konania v predmetnej trestnej veci nezavinenej obžalovaným, a preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods.3 Tr.por., § 183 ods.2, § 42 ods.1, § 38 ods. 2, § 36 písm.j), § 37 písm.h) Tr.zák. uložil obžalovanému D. V., vo vzťahu k zbiehajúcej sa trestnej činnosti (trestný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/91/2019 zo dňa 21. augusta 2019), súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov, ktorého výkon podľa § 51 ods.1 Tr.zák. za podmienok uvedených v § 49 ods.1 Tr.zák. podmienienečne odložil a podľa § 51 ods.2 Tr.zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Na posilnenie podmienok na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život, bola krajským súdom uložená aj povinnosť podľa § 51 ods.2, ods.4 písm.j) Tr.zák. spočívajúca v príkaze, v prípade skončenia pracovného pomeru v spoločnosti K. E., M..N.. H., zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Skúšobná doba v trvaní piatich rokov je dostatočná na to, aby obžalovaný žil riadne, bol zamestnaný a nedopúšťal sa úmyselnej trestnej činnosti.

Z uvedeného teda vyplýva, že ak túto povinnosť poruší v skúšobnej dobe, v takom prípade dôjde k premene podmienienečného trestu v trvaní troch rokov.

Podľa § 42 ods.2 Tr.por. súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 3T/91/2019 zo dňa 21.8.2019, ako aj všetky ďalšie

rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods.1 písm. a) Tr.zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a podľa § 60 ods.5 Tr.zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stala Slovenská republika.

Inak napadnutý rozsudok ostal nezmenený.

K výroku o náhrade škody odvolací súd považuje za nutné uviesť, že tento má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, a preto tento zostal v celom rozsahu v platnosti tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval krajský súd takto uložený trest za postačujúci, ktorý splní svoj účel z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

V závere krajský súd dodáva, že podaná námietka zaujatosti z 23.09.2020 - aj v dokladovanej prílohe vo fotokópii obžalovaným voči samosudcovi JUDr. Ľubošovi Verešovi spĺňa podmienky uvedené v § 32 ods. 6 Tr. por., a preto samosudca postupoval správne, ak o nej nerozhodol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.